

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 196/2017-65

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti mesta Košice, Trieda SNP 48/A, Košice, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ján Tokár, spol. s r. o., Werferova 1, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Tokár, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 z 8. júna 2016 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo mesta Košice na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 z 8. júna 2016 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžr 32/2016 z 8. júna 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť mestu Košice trovy právneho zastúpenia v sume 459,33 € (slovom štyristopäťdesiatdeväť eur a tridsaťtri centov) na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. Ján Tokár, spol. s r. o., Werferova 1, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Návrhu obce Sokolany zastúpenej advokátom Mgr. Karolom Haťapkcom, Drieňová 34, Bratislava, na vstup do konania ako vedľajší účastník vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 196/2017 nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 196/2017 z 21. marca 2017 (ďalej len „uznesenie o prijatí“) prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť mesta Košice (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžr 32/2016 z 8. júna 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Vo veci zároveň odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že návrhom z 23. apríla 1997 sa obec Sokolany (ďalej aj „obec“) podľa § 52 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení platnom do 31. decembra 2001 domáhala na katastrálnom odbore, Okresnom úrade Košice-okolie (ďalej len „okresný úrad“) vydania rozhodnutia o zmene priebehu hranice mesta Košice a obce Sokolany spočívajúcej

vo vrátení časti územia z katastra mesta Košice do katastra obce Sokolany. Podľa tvrdenia obce Sokolany bola v minulosti zmena priebehu hranice území, ku ktorej došlo s účinnosťou od 1. januára 1981, síce odsúhlasená príslušnými orgánmi, ale bola vykonaná bez súhlasu obce.

Podstatou správneho konania bolo posúdenie otázky, či obec Hutníky (tá pozostávala z dvoch katastrálnych území – k. ú. Bočiar a k. ú. Sokolany) ako právny predchodca obce Sokolany (obec Sokolany v danom čase neexistovala) vyslovila súhlas s pričlenením časti územia obce Hutníky k mestu Košice z oboch jej katastrálnych území, t. j. aj z katastrálneho územia Sokolany, alebo iba z katastrálneho územia Bočiar. V priebehu súdneho konania nebolo sporné, že takýto súhlas bol obcou Hutníky vyslovený vo vzťahu k pričleneniu časti katastrálneho územia Bočiar. Sporným bolo iba to, či bol súhlas vyslovený aj vo vzťahu k časti katastrálneho územia Sokolany.

Okresný úrad prvýkrát rozhodol o tomto návrhu rozhodnutím č. k. H-2/97/d-BJ z 20. októbra 2004 tak, že návrh zamietol. Toto rozhodnutie spustilo sled opravných prostriedkov, návrhy zamietajúcich rozhodnutí, správnych žalôb, ako aj návrhy vyhovujúcich rozhodnutí (presne špecifikovaných v uznesení o prijatí). Každé z rozhodnutí sa líšilo v jedinom – v názore, či obyvatelia obce Hutníky skutočne vyslovili súhlas s odčlenením častí z oboch svojich katastrálnych území v prospech mesta Košice.

Okresný úrad naposledy rozhodnutím č. k. OU-KS-KO1-H-2/97/d-BJ z 25. októbra 2013 (ďalej len „posledné rozhodnutie okresného úradu“) návrhu obce Sokolany vyhovel (teda jeho rozhodnutím bolo ustálené, že obec Sokolany súhlas k odčleneniu spornej časti katastrálneho územia nedala). Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Sp 59/2013 z 25. marca 2014 posledné rozhodnutie okresného úradu zrušil. Tento rozsudok krajského súdu bol však uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžr 75/2014 z 10. septembra 2015 zrušený pre formálnu chybu v označení aplikovaného právneho predpisu a vec bola krajskému súdu vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Sp 59/2013 z 1. decembra 2015 vo veci opätovne rozhodol tak, že posledné rozhodnutie okresného úradu zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie.

Napadnutým rozhodnutím bol tento rozsudok krajského súdu na základe odvolania obce zmenený tak, že posledné rozhodnutie okresného úradu bolo potvrdené.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že *„senát najvyššieho súdu preskúmal za účelom vyriešenia spornej odvolacej otázky Zápisnicu z plenárneho zasadania MNV Hutníky zo dňa 16. 8. 1979“ a na základe tohto preskúmania dospel k záveru, že predmetom rokovania pléna MNV, ktorému patrilo vysloviť súhlas so zmenou hraníc, bolo prerokovanie návrhu zmien katastrálnych území, avšak „plénum MNV uznesením č. 18/1979 súhlasilo s rozšírením územia Košíc – mesto o územie katastra Hutníky Bočiar (VSŽ), rešpektujúc tým uznesenie vlády SSR č. 16/1976 o Smernom územnom pláne HSA Košice (...) plénum MNV Hutníky však na tomto zasadnutí nevyjadrilo súhlas s rozšírením Košíc o územie Hutníky – Sokolany“.*

Najvyšší súd sa nestotožnil so závermi krajského súdu o tom, že poslanci MNV Hutníky schválili aj zmenu v k. ú. Sokolany, pretože „práve pri posudzovaní obsahu predmetného uznesenia je podľa názoru najvyššieho súdu nevyhnutné postupovať formalisticky“, nakoľko podľa záveru najvyššieho súdu „nie je možné, stotožniť sa s názorom krajského súdu, že predmetné uznesenie zo dňa 16. augusta 1979 č. 18/1979 v bode „A“ je možné vykladať širšie, práve s poukazom na zamýšľaný zámer územných zmien a nahradiť tak rozhodujúcu vôľu osôb – poslancov MNV Hutníky“.

Najvyšší súd vo svojom odôvodnení konštatoval, že „uznesenie plenárneho zasadania miestneho národného výboru prijaté na plenárnom zasadnutí o predmetnej územnej zmene v súlade s vtedy účinnými právnymi predpismi, je podľa názoru odvolacieho súdu, možné považovať za súhlasné stanovisko obce, resp. jej obyvateľov so zmenou priebehu hranice“, avšak toto sa netýkalo k. ú. Sokolany.

Na základe týchto zistení najvyšší súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že súhlas na zmenu priebehu hranice obce, resp. kat. územia Sokolany bol daný s tým, že pri prijatí tohto záveru najvyšší súd prihliadol i na dôvodovú správu č. bl. Vnútr. 5794, nachádzajúcu sa v pripojenom administratívnom spise, z obsahu ktorej zo str. 2 vyplynulo, že „nesúhlas s pričlenením celého katastrálneho územia obce k okresu Košice – mesto vyslovili Rady MNV v Haniske, Hutníkoch a vo Veľkej Ide“.».

Sťažovateľ je toho názoru, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že:

„- najvyšší súd svoje rozhodnutie založil na skutkových záveroch, ktoré sú v extrémnom rozpore s obsahom listín, na ktoré sa vo svojom rozhodnutí odvoláva a ktorých výklad založil na prílišnom formalizme, čo zakladá ústavnú neakceptovateľnosť týchto záverov, a tým aj celého rozhodnutia...

- najvyšší súd porušil princíp právnej istoty a legitímnych očakávaní tak, že založil svoje rozhodnutie na závere o neexistencii súhlasu s predmetnou územnou zmenou, ktorý je úplne protichodný s predchádzajúcim záverom o tej istej otázke v rozsudku sp. zn. 1 Sžr/43/2012 zo dňa 14. 5. 2013...

- najvyšší súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi vykonávať jeho procesné práva účastníka konania, a to v takej miere, že zároveň došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces...“

Sťažovateľ poukazuje na to, že «„Z obsahu uznesenia č. 18/1979 zo dňa 16.8.1979 (ďalej len „uznesenie o územných zmenách“) vyplýva, že plénum MNV v bode A uznesenia vyslovilo súhlas „s bodom 4 návrhu uvedeného pod číslom Vnútr. 152/1979, týkajúceho sa rozšírenia územia Košíc o územie v katastri Hutníky - Bočiar /VSŽ/ a začlenením do územia okresu Košice mesto rešpektujúc tým uzn. Vlády SSR číslo 19/1966 o Smernom územnom pláne HSA Košice“ a v bode B nesúhlasilo s tým, aby „obec Hutníky bola územne včlenená do okresu Košice mesto“».

Podľa sťažovateľa názor najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí vychádza z formalistického posúdenia vôle obyvateľov obce Hutníky a navyše je založený na nesprávnom výklade pojmu „kataster Hutníky – Bočiar /VSŽ/“ bez komplexného posúdenia celého obsahu prejednávaného návrhu ONV Košice-vidiek č. Vnútr. 152/1979 z 19. februára 1979 (ďalej len „návrh územných zmien“) a bez prihliadnutia k okolnostiam, za ktorých bolo prijaté.

Sťažovateľ takto formuluje svoje výhrady k nesprávnemu posúdeniu vôle obyvateľov obce Hutníky v napadnutom rozhodnutí:

„a) plenárne zasadnutie MNV v Hutníkoch na zasadnutí dňa 16. 8. 1979 uznesením č. 18/1979 zo dňa 16. 8. 1979 schválilo bod 4. návrhu uznesenia ONV Košice - vidiek, odbor vnútorných vecí č. Vnútr. 152/1979 zo dňa 19. 2. 1979, ktorým sa navrhovali zmeny v oboch kat. územiach obce Hutníky - Bočiar a Sokolany (s návrhom uznesenia vyslovilo bezvýhradný súhlas);

b) z obsahu bodu B uznesenia MNV v Hutníkoch vyplýva, že plenárne zasadnutie svoje výhrady voči navrhovaným (iným) zmenám formulovalo výslovným nesúhlasom, preto je logické, že v prípade, ak by nesúhlasilo s navrhovanou zmenou územia v kat. území Sokolany, aj v tomto prípade by bola táto skutočnosť v uznesení výslovne uvedená;

c) pri posudzovaní obsahu uznesenia č. 18/1979 zo dňa 16. 8. 1979 je potrebné postupovať komplexne a prihliadnuť na obsah návrhu, ktorý bol prejednávaný a o ktorom bolo rozhodované - ten obsahoval i tabuľku orientačných plošných údajov zmien hraníc okresov zo dňa 6. augusta 1979 (ďalej len „tabuľka orientačných plošných údajov“), z ktorej jednoznačne vyplynulo, že z k. ú. Sokolany sa odčleňuje 706 ha a z k. ú. Bočiar 248 ha pre okres Košice - mesto, teda že územná zmena sa týka oboch kat. území obce Hutníky,

d) v pléne MNV v Hutníkoch na zasadnutí dňa 16. 8. 1979 rozhodovali tie isté osoby ako poslanci MNV, ktorí zároveň rozhodovali v Rade MNV v Hutníkoch, ktorá už pred prijatím uznesenia pléna MNV vyjadrila k navrhovanej zmene hraníc územia svoje súhlasné stanovisko a podieľala sa na príprave samotného návrhu ONV Košice - vidiek.“

Následne sťažovateľ opakovane uvádza, že návrh územných zmien „pozostával z viacerých materiálov, a to okrem iných z návrhu slovného popisu priebehu hranice okresov, z mapovej časti návrhu a tabuľky orientačných plošných údajov, ktoré je potrebné posudzovať komplexne a pri výklade znenia predmetného uznesenia MNV v Hutníkoch vychádzať z ich obsahu“.

Z tabuľky orientačných plošných údajov podľa tvrdenia sťažovateľa vyplýva, že územná zmena sa týkala oboch katastrálnych území obce Hutníky, pretože v nej bola presne uvedená výmera odčleňovaného územia zvlášť pre k. ú. Bočiar a zvlášť

pre k. ú Sokol'any. Ak návrh územných zmien alebo uznesenie o územných zmenách používajú pojem „Hutníky - Bočiar /VSŽ/“, tento pojem bol podľa názoru sťažovateľa len dobovým označením predmetnej lokality ako celku.

Sťažovateľ poukazuje na to, že obsah a rozsah návrhu územných zmien nebol nikdy sporný, sporným sa v konaní stalo iba to, ktorej časti územia obce Hutníky sa týkal.

Sťažovateľ opakovane namieta, že v prípade nesúhlasu so zmenami v katastrálnom území Sokol'any by plénum poslancov MNV obce Hutníky svoj súhlas výslovne formulovalo (plénum poslancov práve naopak podporilo uznesenie vlády SSR č. 19/1966 o smernom územnom pláne HSA Košíc, ktoré s takými zmenami rátalo). Plénum poslancov vyslovilo nesúhlas len s administratívnym pričlenením celého územia obce Hutníky do okresu Košice-mesto.

Sťažovateľ poukazuje na potrebu komplexného prístupu k hodnoteniu dokumentov v prejednávanej veci a svoj názor podkladá skoršou judikatúrou najvyššieho súdu vyjadrenou v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 79/2008.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd sa tiež «nevysporiadal so skutočnosťou, že už pred prijatím uznesenia pléna MNV v Hutníkoch (uznesenie o územných zmenách, pozn.) vyslovila svoje súhlasné stanovisko s navrhovanými zmenami Rada MNV v Hutníkoch, ktorá sa spolupodieľala na príprave návrhu územných zmien, čo vyplýva z dôvodovej správy č. bl. Vnútr. 5794 k návrhu zmien ONV Košice - vidiek v ktorej sa uvádza, že „Rady Miestnych národných výborov: a/ súhlasné stanovisko k predloženému návrhu vyslovili v Beniakovciach, Budimíre, Hutníkoch, Košických Olšanoch, ...“. Rada MNV Hutníky pritom, pozostávala bezvýnimočne z poslancov pléna MNV, keďže v pléne MNV podľa § 49 ods. 1 zákona č. 69/1969 Zb. o národných výboroch zasadala kompletná rada MNV, a to konkrétne tajomník MNV [REDACTED] a predsedníčka MNV [REDACTED], ktorá na plenárnom zasadnutí oboznamovala prítomných s návrhom pripravovaných zmien, teda je zrejmé, že plénum bolo riadne uzročené s predmetom návrhu, o ktorom rozhodovalo.».

Napokon sťažovateľ dodáva, že *«prihliadnuť je potrebné aj na ďalšie okolnosti, za ktorých bolo toto uznesenie (uznesenie o územných zmenách, pozn.) prijaté, keď o predmetnom návrhu po oboznámení sa s obsahom návrhu územných zmien a vysvetlenia ich podstaty, ako to vyplýva zo zápisnice zo zasadania pléna MNV, rozhodovali poslanci zastupiteľského orgánu - občania predmetnej obce, ktorí ako osoby znalé miestnych pomerov si museli byť vedomí toho, že súhlasia s pričlenením častí oboch kat. území. Pri posudzovaní požiadaviek na formulačnú stránku uznesenia je potrebné vziať do úvahy aj tú skutočnosť, že išlo o rozhodnutie prijaté na najnižšej úrovni zastupiteľského orgánu, keď navyše obsah uznesenia, vrátane pojmu „Hutníky - Bočiar /VSŽ/“ bol z prevažnej časti doslovne prevzatý z nadväzujúceho návrhu č. Vnútr. 152/1979 zo dňa 19. 2. 1979.*

Pokiaľ najvyšší súd na podporu svojich záverov poukazuje na dôvodovú správu č. bl. Vnútr. 5794, nachádzajúcu sa v pripojenom administratívnom spise, v ktorej sa na str. 2 uvádza, že „nesúhlas s pričlenením celého katastrálneho územia obce k okresu Košice - mesto vyslovili Rady MNV v Haniske, Hutníkoch a vo Veľkej Ide, je evidentné, že tento údaj s na obsah predmetného uznesenia MNV sa týka práve vyslovenia nesúhlasu s administratívnym pričlenením celého územia obce Hutníky do okresu Košice - mesto v bode B uznesenia, avšak nie zmeny hranice územia obce Hutníky a mesta Košice, a preto ako podporná argumentácia správnosti záverov najvyššieho súdu nemôže obstať.

Je teda nesporné, že plénum MNV Hutníky zopakovalo postup rady MNV Hutníky, keď nesúhlasilo so začlenením celej obce Hutníky do okresu Košice - mesto, ale odsúhlasilo pričlenenie katastrálnych území Bočiar a Sokol'any.

Okrem toho aj v prípade, ak by predmetné uznesenie bolo formulované nejednoznačne, nemožno toto pochybenie zastupiteľského orgánu obce vykladať na úkor a v neprospech tretích osôb ako splnenie predpokladu na vydanie rozhodnutia o zmene priebehu hranice podľa § 52 ods. 1 katastrálneho zákona, čo odporuje samotnému účelu tohto ustanovenia, spočívajúceho v náprave krívd z minulosti vo vzťahu k územnej samospráve v najzávažnejších prípadoch, keď územná zmena bola vykonaná proti výslovnej vôli zastupiteľských orgánov alebo v prípadoch, ak sa zastupiteľské orgány nemali možnosť k tejto zmene ani vyjadriť, čo však nie je prípad obce Sokol'any, resp. jej právneho predchodcu obce Hutníky.

Toto reštitučné ustanovenie je však potrebné vykladať a aplikovať tak, aby jeho výklad nezaložil vo svojich dôsledkoch nové krivdy v novo konštituovaných samosprávnych, majetkových a ďalších vzťahoch, keďže opačný výklad by odporoval princípom reštitučných zákonov, ktoré smerujú k náprave krívd a nie k vytváraniu krívd nových (obdobne nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 192/06, stanovisko ÚS SR Plz. ÚS 1/09).».

Sťažovateľ vníma napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako rozhodnutie, ktoré je neodôvodnené a nedávajúce odpoveď na zásadnú a pre vec rozhodujúcu argumentáciu. Zásah do práva na súdnu ochranu vidí aj v tom, že najvyšší súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, prehodnocoval dokazovanie vykonané súdom nižšej inštancie a sťažovateľovi nedal možnosť sa k výsledku vykonaného dokazovania vyjadriť.

Z uvedených dôvodov sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžr/32/2016 zo dňa 08. júna 2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžr/32/2016 zo dňa 08. júna 2016 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania.“

II.

Ústavný súd podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde predložil prijatú sťažnosť účastníkom konania na vyjadrenie a podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde účastníkov konania vyzval na oznámenie, či v prejednávanej veci súhlasia s upustením od ústneho pojednávania.

Najvyšší súd predložil ústavnému súdu vyjadrenie č. KP 3/2017-29 z 21. apríla 2017, v ktorom súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci a vo vzťahu k jej meritu zopakoval dôvody rozhodnutia tak, ako boli uvedené v napadnutom rozhodnutí. Nové skutočnosti neuviedol s poukázaním, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dopĺňať nemožno. Nestotožnil sa s tvrdením sťažovateľa, že vo veci bolo vykonané dokazovanie bez nariadenia pojednávania a uviedol, že listinný dôkaz, ku ktorému sa sťažovateľ chcel vyjadriť, bol už súčasťou administratívneho spisu (teda bol známy už v konaní pred správnym orgánom). Poukázal na to, že najvyšší súd vychádzal výlučne zo skutkového stavu zisteného správnym orgánom; na to, že pri rozhodovaní sa riadil dispozičnou a koncentračnou zásadou; a tiež na to, že najvyšší súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v rozhodujúcom znení). Najvyšší súd zotrval na tvrdení, že vo veci došlo k pochybeniu zo strany krajského súdu, keďže ten vôľu obyvateľov obce Hutníky nesprávne vyhodnotil (na základe skutkového stavu správne ustáleného správnym orgánom).

Ústavnému súdu bolo doručené nevyžiadané podanie obce Sokolany zo 4. mája 2017, formálne označené ako „*vstup vedľajšieho účastníka (intervenienta) a vyjadrenie*“. Obec sa domáhala vstupu do konania pred ústavným súdom s cieľom podpory argumentácie najvyššieho súdu s tvrdením, že rozhodnutím vo veci budú dotknuté jej práva.

Podľa názoru obce zo strany mesta Košice ide o zjavne bezúspešné bránenie práva. Zastáva názor, že vec má značný ekonomický dopad na oba samosprávne subjekty, a z toho dôvodu mesto Košice využíva inštitút ústavnej sťažnosti ako poslednú možnosť zvrátiť daný stav. Argumentáciu zásadného právneho významu k veci neuviedla. Obsah podania sa obmedzil na popretie sťažovateľom tvrdeného formalizmu uplatňovaného najvyšším súdom, na tvrdenie o právnej nezáväznosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 43/2012, ktorým sťažovateľ odôvodňuje legitímne očakávania, na tvrdenie, že predmetné rozhodnutie bolo prijaté odlišným senátom a v priebehu konania nebolo namietané, a na tvrdenie o správnosti procesného priebehu konania. Obec sa nestotožnila s existenciou dôvodov na odklad

vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, keďže v prejednávanej veci nejde o rozhodnutie na plnenie, pri ktorom prichádza do úvahy exekúcia.

Obec ústavnému súdu oznámila, že nesúhlasí, aby o veci bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania, a žiadala, aby jej v konaní boli doručované všetky písomnosti ako účastníkovi konania.

Na základe uvedeného obec Sokolany žiadala ústavný súd, aby zrušil výrok uznesenia o prijatí (sp. zn. III. ÚS 196/2017 z 21. marca 2017), ktorým bola odložená vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžr 32/2016 z 8. júna 2016, aby vyslovil, že čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu porušené neboli, a aby obci Sokolany priznal náhradu trov konania.

Sťažovateľ predložil ústavnému súdu vyjadrenie zo 17. mája 2017, v ktorom súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci a vo vzťahu k jej meritu vyzdvihol tú skutočnosť, že najvyšší súd vo veci izoluje časť dôvodovej správy č. bl. Vnútr. 5791 až č. bl. Vnútr. 5794 (ďalej len „dôvodová správa“) uvedenú na strane 2 (č. bl. Vnútr. 5792) pod písmenom c), a uvádza, že z jej obsahu vyplynulo, že *„nesúhlas s pričlenením celého katastrálneho územia obce k okresu Košice – mesto vyslovili len Rady MNV v... Hutníkoch...“*, na základe čoho spochybňuje rozhodnutie krajského súdu (ktoré v konečnom dôsledku zmenil).

Podľa sťažovateľa je potrebné do úvahy vziať to, že nesúhlas s odčlenením celého územia obce Hutníky bol plne rešpektovaný v uznesení o územných zmenách (uznesenie č. 18/1979 v zápisnici plenárneho zasadnutia MNV zo 16. augusta 1979) v písmene B. Na podporu svojho tvrdenia uvádza inú časť dôvodovej správy, v ktorej poukazuje na to, že tiež na strane 2 (č. bl. Vnútr. 5792) pod písmenom a) sa uvádza, že *„Rady Miestnych národných výborov súhlasné stanovisko k predloženému návrhu vyslovili v... Hutníkoch...“*.

Podľa názoru sťažovateľa je evidentné, že údaj, na ktorý najvyšší súd na strane 2 (č. bl. Vnútr. 5792) dôvodovej správy pod písm. c) prihliadal, sa týka nesúhlasu

s administratívnym pričlenením celého katastrálneho územia obce Hutníky do okresu Košice-mesto.

Sťažovateľ zároveň poukazuje aj na stranu 4 (č. bl. Vnútr. 5794) dôvodovej správy písmeno c), kde sa uvádza: „*S ďalším rozvojom VSŽ počíta SÚP HSA Košice len na území, ktoré má byť pričlenené podľa predkladaného návrhu a nie na celom katastrálnom území obcí Hutníky...*“

V ostatnom sťažovateľ zotrváva na argumentácii uvedenej v sťažnosti.

Ústavným súdom bola obci Sokoľany zaslaná výzva na vyjadrenie sa k prijatej sťažnosti (č. k. III. ÚS 196/2017-53) obsahujúca sťažnosť sťažovateľa z 29. septembra 2016, uznesenie o prijatí (č. k. III. ÚS 196/2017-17 z 21. marca 2017), vyjadrenie najvyššieho súdu č. KP 3/2017-29 z 21. apríla 2017 a vyjadrenie sťažovateľa zo 17. mája 2017.

Vo vzťahu k požiadavke domôcť sa procesného postavenia vedľajšieho účastníka konania bola obec oboznámená s tým, že podľa § 21 ods. 2 zákona o ústavnom súde vedľajšími účastníkmi konania sú osoby, ktorým toto postavenie zákon o ústavnom súde priznáva. Obec bola tiež oboznámená s tým, že § 51 zákona o ústavnom súde upravuje, že v konaní o sťažnostiach fyzických a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôžu vystupovať žiadne iné osoby okrem sťažovateľa a subjektu, proti ktorému sťažnosť smeruje. Ústavný súd zároveň poukázal na judikatúru vzťahujúcu sa k § 31a zákona o ústavnom súde, podľa ktorej do rozhodovacej činnosti ústavného súdu nemožno prenášať jednotlivé inštitúty civilného procesu (IV. ÚS 127/05, II. ÚS 105/09, III. ÚS 306/2010).

Obec Sokoľany predložila ústavnému súdu vyjadrenie z 19. júna 2017. Predmetné vyjadrenie je obsahovo aj petitom totožné s predošlým podaním (zo 4. mája 2017), ktorým sa obec domáhala vstupu do konania sp. zn. III. ÚS 196/2017 ako vedľajší účastník konania. Z podania je vypustená argumentácia a s ňou súvisiaca časť petitu domáhajúca sa zrušenia výroku o odložení vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

Obec v (novšom) podaní uviedla, že v prípade, že sa ústavný súd nestotožní so vstupom obce ako vedľajšieho účastníka do konania, ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci konajúci senát predložil vec na zaujatie zjednocujúceho stanoviska plénu ústavného súdu. Obec opätovne zdôraznila, že s rozhodnutím o sťažnosti bez nariadenia pojednávania nesúhlasí a zopakovala petit jej predošlého podania.

III.

Konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 196/2017 je konaním o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa mesto Košice domáha vyslovenia porušenia svojich práv rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžr 32/2016 z 8. júna 2016.

Ústavný súd nepochybuje o tom, že obec Sokolany má právny záujem na výsledku tohto konania pred ústavným súdom, avšak vzhľadom na § 21 ods. 2 zákona o ústavnom súde je nútený konštatovať, že jej vstup do konania ako vedľajšieho účastníka nie je možný.

Ústavný súd poukazuje na to, že podľa § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom použiť primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo Trestného poriadku len vtedy, ak zákon o ústavnom súde neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje. Danú otázku však zákon o ústavnom súde upravuje osobitne v § 21 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého vedľajšími účastníkmi konania sú osoby, ktorým toto postavenie priznáva tento zákon (t. j. zákon o ústavnom súde), ak sa tohto postavenia nevzdajú. V zmysle zákona o ústavnom súde môže byť vedľajším účastníkom napríklad vláda Slovenskej republiky v konaní o súlade právnych predpisov (§ 37 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V konaní o sťažnostiach fyzických a právnických osôb podľa čl. 127 ústavy však zákon o ústavnom súde v § 51 upravuje, že účastníkmi konania sú len sťažovateľ a orgán verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje. Z uvedeného preto vyplýva, že v konaní o sťažnosti fyzickej osoby a právnickej osoby nemôžu vystupovať žiadne osoby v postavení vedľajších účastníkov. Ústavný súd už judikoval, že odvolávanie sa na § 31a zákona o ústavnom súde neznamená, že do rozhodovacej činnosti ústavného súdu možno „prenášať“ jednotlivé inštitúty

Civilného sporového poriadku. Ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde pripúšťa iba primerané použitie procesného predpisu občianskeho práva a vo vzťahu k nemu má § 21 ods. 2 zákona o ústavnom súde povahu *lex specialis* (mutatis mutandis IV. ÚS 127/05, II. ÚS 348/08, II. ÚS 105/09, III. ÚS 306/2010, II. ÚS 273/2012).

Ústavný súd z uvedených dôvodov nepriznal obci Sokolany postavenie vedľajšieho účastníka v konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 196/2017 (obdobne ako napr. vo veciach II. ÚS 91/08, II. ÚS 455/2012). Vzhľadom na túto skutočnosť nerozhodoval o petite formulovanom v jej podaniach. S predmetom konania obec oboznámil, umožnil jej vyjadriť sa k nemu a na jej vyjadrenia prihliadol. Jej vyjadrenia však obsahovo ani rozsahovo neprekročili rámec vyjadrení najvyššieho súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode č. 4 výroku tohto nálezu.

Keďže účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd, nezistiac možnosť ďalšieho objasnenia stavu veci, od jeho nariadenia upustil (§ 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

IV.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd poukazuje na to, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť a účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom. Ústavný súd hodnotí, či v konkrétnej veci uskutočnený výklad právnej normy je ústavne udržateľný, t. j. či nie je arbitrárny (svojvoľný) alebo zjavne neodôvodnený. Rovnako tak ústavný súd nezosúladuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov

interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma.

Z pohľadu ústavnoprávneho teda treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva (m. m. I. ÚS 331/09, I. ÚS 316/2011). Inými slovami, v prípadoch posudzovania individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je úlohou ústavného súdu preskúmať príslušné právne predpisy a prax *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu s cieľom zistenia, či spôsob, akým boli uvedené predpisy aplikované alebo sa dotkli sťažovateľa, viedol k porušeniu ústavy a príslušných medzinárodných zmlúv (III. ÚS 833/2016).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999).

Nosným argumentom sťažnosti je tvrdenie, že najvyšší súd svojvoľne vyhodnotil vôľu obyvateľov obce Hutníky. Sťažovateľ tiež okrajovo namieta, že najvyšší súd vykonal vo veci dokazovanie bez nariadenia pojednávania a prijal právny názor protichodný s právnym názorom vyjadreným v rozsudku najvyššieho súdu 1 Sžr 43/2012 zo 14. marca 2012.

V prerokúvanom prípade nie je sporné, či prejav vôle (uznesenie o územných zmenách) bol prijatý orgánom, do kompetencie ktorého bolo vyhradené rozhodovať o územných zmenách. Napokon, aj sám najvyšší súd uvádza, že len uznesenie plenárneho zasadania miestneho národného výboru prijaté na plenárnom zasadnutí bolo spôsobilé

rozhodnúť o územných zmenách. Sporným momentom nie je ani posúdenie prejavu vôle ako takého. Sporným momentom je obsah vôle obyvateľov obce Hutníky.

Podľa názoru najvyššieho súdu nie je možné akceptovať taký názor sťažovateľa, podľa ktorého pojem „*kataster Hutníky - Bočiar /VSŽ/*“ je potrebné vykladať ako priemyselnú oblasť spadajúcu do oboch katastrálnych území (k. ú. Bočiar aj k. ú. Sokolany) z dôvodu, že šlo o dobové označenie lokality, resp. skôr o miestnu „hantírku“. Najvyšší súd sa nestotožňuje ani s názorom sťažovateľa, podľa ktorého vôľu je potrebné vykladať komplexne s ohľadom na obsah návrhu územných zmien, dôvodovú správu a ostatné prílohy. Podľa názoru najvyššieho súdu je potrebné uznesenie o územných zmenách posúdiť striktno formalisticky a pri použití formálnej logiky vôľa týkajúca sa odčlenenia k. ú. Sokolian v predmetnom uznesení nebola daná.

Ústavný súd sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje.

Vôľa je základnou pojmovou kategóriou právneho systému. Právo stanovením normatívov (príkazov, zákazov, dovoľení) pôsobí na jej utváranie. Do procesu jej tvorby vstupujú aj mimoprávne (sociologické, psychologické) momenty. Poznanie je spôsobilým subjektom práva pretvárané v konanie (v zmysle správania).

Právny systém uvažuje o konaní ako o právnej skutočnosti závislej od vôle. Konanie preto hodnotí s ohľadom na vôľu subjektu práva. Niektoré konania považuje za súladné s právom (inak povedané, za právne) iné za nesúladné s právom (inak povedané, za protiprávne). Pri úvahách ako správne súdiť právnu relevanciu konania berie právny systém na zreteľ jednak proces utvorenia obsahu vôle (napr. hodnotenie danosti a zamerania obsahu vôle či dobromyselnosť toho, komu bol právny úkon určený v civilných veciach; alebo rozsiahly inštitút zodpovednosti za zavinené konanie vo veciach trestných) a tiež prejav vôle (napr. stanovenie obsahových náležitostí prejavu vôle).

Právny úkon je z pohľadu konania subjektu práva právom dovoľeným a vôľou podmieneným správaním (na ktoré sú viazané právne následky). Nejde iba o prázdny prejav

vôle. Jeho obsah je daný. Bez ohľadu na to, aký je, dôležité je, že existuje (samozrejme ak nejde o mimovoľný, mysl'ou neovplyvňovaný úkon). Poznanie obsahu vôle je preto základom pre vyhodnotenie relevancie právneho úkonu.

Bez prihliadnutia na obsah vôle nie je možné hovoriť o posúdení vôle. V takom prípade je možné hovoriť iba o posúdení prejavu.

Rozhodujúcou otázkou v konaní bolo posúdenie, či súhlas obyvateľov obce Hutníky s územnou zmenou bol daný, t. j. či bol obsahom ich vôle.

Najvyšší súd sa bez posúdenia otázky obsahu vôle utiekal k formalistickému posúdeniu prejavu vôle na základe pravidiel formálnej logiky.

Uznesenie o územných zmenách č. 18/1979 (teda prejav vôle) znelo takto:

«V bode „A“ súhlasí:

s bodom 4 návrhu uvedeného pod číslom Vnútr. 152/1979 týkajúceho sa rozšírenia územia Košíc o územie v katastri Hutníky – Bočiar /VSŽ/ a začlenením do územia okresu Košice mesto rešpektujúc tým uzn. vlády SSR číslo 19/1966 o Smernom územnom pláne HSA Košice.

V bode „B“ nesúhlasí:

aby obec Hutníky bola územne včlenená do okresu Košice mesto /Bod 5 návrhu uvedeného pod číslom Vnútr. 152/1979/.»

Najvyšší súd tvrdí, že je vylúčené pričlenenie k. ú. Sokolian k okresu Košice-mesto, keďže bod „A“ uznesenia o územných zmenách nepojednáva o k. ú. Sokol'any a zároveň bod „B“ uznesenia o územných zmenách pojednáva iba o obci Hutníky.

Tvrdenie najvyššieho súdu nie je logicky správnym. Podľa názoru ústavného súdu bod „A“ a bod „B“ uznesenia o územných zmenách nie sú výroky vzájomne sa vylučujúcimi. Ich súčasná platnosť aj správnosť je možná.

Bod „B“ uznesenia o územných zmenách totiž hovorí, že do okresu Košice-mesto nemá byť včlenená obec Hutníky. Z toho ale nevyplýva, že do okresu Košice-mesto nemôže byť včlenená časť obce Hutníky. Tento záver je potrebné urobiť vzhľadom na obsah dôvodovej správy na strane 2 [č. bl. Vnútr. 5792 písmená a) a c)].

Podľa dôvodovej správy [strana 2 (č. bl. Vnútr. 5792) písm. c)] „*Rada MNV v Hutníkoch vyslovila nesúhlas s pričlenením celého katastrálneho územia obce k okresu Košice-mesto*“. Z uvedeného nevyplýva, že do okresu Košice-mesto nemôže byť pričlenená niektorá (ktorákoľvek) časť obce Hutníky. Z uvedeného vyplýva iba to, že do okresu Košice-mesto môže byť pričlenená ktorákoľvek časť obce Hutníky, teda aj k. ú. Sokolany, ale nie obec Hutníky ako celok (obe a celé jej katastrálne územia súčasne).

Podľa dôvodovej správy [strana 2 (č. bl. Vnútr. 5792) písm. a)] „*Rada MNV v Hutníkoch vyslovila súhlasné stanovisko k predloženému návrhu*“. Táto skutočnosť podporuje logiku vyslovenia súhlasu obcou Hutníky s plánom pričlenenia návrhom územných zmien špecifikovaného územia pod vznikajúcim priemyselným parkom k okresu Košice-mesto.

V bode „A“ uznesenia o územných zmenách sa explicitne nespomína k. ú obce Sokolany. Najvyšší súd preto tvrdí, že súhlas sa týkal iba k. ú. Bočiar.

Logika najvyššieho súdu aj v tomto smere zlyháva. Ak by sa vo veci mala uplatniť takáto logika, potom je potrebné urobiť záver, že v bode „A“ uznesenia o územných zmenách sa nespomína ani k. ú. Bočiar, pretože explicitne sa hovorí o „*katastri Hutníky – Bočiar /VSŽ/*“. „*Kataster Hutníky – Bočiar /VSŽ/*“ nikdy a nikde neexistoval.

Sumarizujúc je možné povedať, že obec Sokolany sa v uznesení o územných zmenách nespomína. Ani sa nemôže. Obec Sokolany toho času totiž neexistovala. Obyvatelia obce Sokolany boli obyvateľmi obce Hutníky. Existovalo iba k. ú. Sokolany obce Hutníky. To sa tiež v uznesení o územných zmenách explicitne nespomína. Explicitne sa v ňom však nespomína ani k. ú. Bočiar obce Hutníky.

Na mieste je teda otázka výkladu pojmu „*kataster Hutníky – Bočiar /VSŽ/*“. Jej výsledkom musí byť riešenie, ktoré časti územia obce Hutníky sa týmto označením mali na mysli (t. j. čo bolo obsahom vôle).

Najvyšší súd ignoruje špecifikáciu odčleňovaného priemyselného územia dodatkom /VSŽ/ uvedenú v bode „A“ uznesenia o územných zmenách. Svoj logický záver o absencii súhlasu obce Sokolany s územnými zmenami podopiera odkazom na dôvodovú správu [strana 2 (č. bl. Vnútr. 5792) písm. c)]. Tento záver (o absencii súhlasu), ako už bolo uvedené, z dôvodovej správy podľa názoru ústavného súdu nevyplýva. Textácia dôvodovej správy, na ktorú poukazuje najvyšší súd, paradoxne, namiesto podporenia, odporuje záverom najvyššieho súdu.

Sťažovateľ správne tvrdí, že vo veci bolo treba prihliadnuť na návrh územných zmien komplexne. Ten pozostával z viacerých materiálov (z návrhu slovného popisu priebehu hranice okresov, z mapovej časti návrhu a tabuľky orientačných plošných údajov).

Ústavný súd len pripomína, že súčasťou návrhu územných zmien boli presne špecifikované časti odčleňovaného územia obce Hutníky, a to vo vzťahu k obom katastrálnym územiám (teda k. ú. Bočiar, ako aj k. ú. Sokolany), dokonca s presnou špecifikáciou výmery, ktorá bola v prípade odčleňovaného k. ú. Sokolian takmer trojnásobkom odčleňovanej výmery k. ú. Bočiar. S uvedenou skutočnosťou sa najvyšší súd nevysporiadal. Najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal ani s popisom priebehu hranice okresov odčleňovaného územia (ten sa tiež dotýkal k. ú. Sokolian). Tieto skutočnosti zakladajú významný rozpor s názorom najvyššieho súdu, pretože sú s ním nezlučiteľné.

Ďalšou závažnou skutočnosťou, ktorej sa najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí ani len nevenoval, je ozrejmienie dôvodu, na základe ktorého v odôvodnení rozhodnutia favorizoval časť dôvodovej správy na strane 2 (č. bl. Vnútr. 5792) pod písm. c) na úkor ostatného znenia návrhu územných zmien [napr. tej istej strany (č. bl. Vnútr. 5792) dôvodovej správy pod písm. a)], pričom táto skutočnosť bola jediným oporným bodom jeho

rozhodnutia. Ostatné časti návrhu územných zmien najvyšší súd taktiež bez uvedenia dôvodu nihilizoval.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k presvedčeniu o svojvôli pri hodnotení vôle obyvateľov obce Hutníky prejavenej v uznesení o územných zmenách, keďže prijatý záver najvyššieho súdu z podkladov pre rozhodnutie nevyplýva a samotný obsah vôle pri rozhodnutí nebol zohľadnený vôbec. Navyše, použitie favorizovanej podpornej argumentácie pre prijatý záver [dôvodová správa str. 2 (č. bl. Vnútr. 5792) písm. c)] ostalo celkom neodôvodnené. Sumárne možno povedať, že návrh územných zmien nebol najvyšším súdom zohľadnený v celej svojej komplexnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k názoru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo v bode č. 1 výroku tohto nálezu aj skonštatoval.

V.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým sa porušilo základné právo alebo sloboda, ak to pripúšťa povaha tohto iného zásahu.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

V danom prípade bolo na ochranu základného práva sťažovateľa potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod č. 2 výroku tohto nálezu). V ďalšom konaní je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Najvyšší súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v súlade s citovaným zákonným ustanovením napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľa trovy konania nevyčíslil.

Ústavný súd podľa § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) priznal sťažovateľovi náhradu trov konania z dôvodu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 459,33 €, a to za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie sťažnosti vykonané v roku 2016 a vyjadrenie zo 17. mája 2017 vykonané v roku 2017) v sume 2x po 143 € a dva režijné paušály v sume po 8,58 € a 1x po 147,33 € a jeden režijný paušál po 8,84 € a na ich úhradu zaviazal najvyšší súd (bod č. 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017